

ת"פ 7518/06/12 - מדינת ישראל נגד בן-נתן רולנס

בית משפט השלום באילת

09 פברואר 2015

ת"פ 7518-06-12 מדינת ישראל נ' רולנס(עציר)

בפני כב' השופט יוסי טופף
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד איציק אלפסי ועו"ד עידן שחר

נגד
הנאשם:

בן-נתן רולנס (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד איציק מויאל

הכרעת דין

האישום ותשובת הנאשם

1. הנאשם הועמד לדין, בגין עבירות של פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") והחזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186 לחוק העונשין.

2. בהתאם לכתב האישום, בתאריך 21.8.2010 בשעה 4:00 בקירוב, פרץ ויכוח בין הנאשם לבין אחר, במועדון "האנפלט", שבמרכז התיירות אילת (להלן: "**המועדון**").

מ' ו' (להלן: "**המתלונן**") הפריד בין השניים ויצא עם האחר אל מחוץ למועדון. הנאשם יצא מהמועדון בעקבותיהם וביקש לשוחח עם המתלונן. הנאשם והמתלונן פנו למתחם החנייה הסמוך למועדון, ובמהלך שיחתם, שלף הנאשם סכין ודקר פעמיים את המתלונן בבטנו. כתוצאה מכך, נפצע המתלונן באזורי המעי הדק, הטבור והבטן התחתונה עם יציאת חלקי מעי גס. המתלונן נזקק לניתוח לאפורטומיה חוקרת, במהלכו הוחזרה לולאת מעי דק לחלל בטנו ולאחר מכן נזקק למעקב רפואי וטיפול תרופתי.

3. הנאשם, באמצעות בא-כוחו, כפר במיוחס לו וטען כי כלל לא היה בעיר אילת במועד האירוע. הנאשם טען כי חלפו למעלה מחודשיים ממועד האירוע ועד שנחקר אודותיו במשטרה, ועל כן לא עלה בידו למסור היכן שהה במועד האמור.

תמצית פרשת התביעה

4. התביעה עתרה להרשעת הנאשם על בסיס המסכת הראייתית שהוצגה לבית המשפט. מטעם התביעה העידו חמישה עדים ולהלן עיקרי הדברים:

4.1 מ' ו' (להלן: "המתלונן") מסר בעדותו כי במהלך השנים 2008-2010 גר באילת ועבד בעבודה מועדפת. המתלונן מסר כי באותה תקופה ניהל קשר זוגי עם סיגלית, שנמשך כשנה, והם חלקו מגורים משותפים במשך כחצי שנה, עד לפרידתם. המתלונן סיפר כי הכיר את אחיה של סיגלית, ששמו בן ואת חברתו ששמה אלומה. המתלונן מסר כי ביום 21.8.2010 השתתף במסיבת יום הולדת של ידידה, שם פגש בסיגלית ובבן. לאחר שהסתיימה המסיבה, נסע עם חבר בשם דני למועדון. במהלך שהותם במועדון פרץ ויכוח בין דני לבין בן והוא הפריד ביניהם, ובסמוך לאחר מכן יצא לבדו אל מחוץ למועדון. בן יצא אחריו וביקש לדבר איתו והם פנו לאזור החניה, שם אמר לו בן שהוא ואחותו נפגעו ממנו, ודקר אותו פעמיים, בטבור ובצידיה של הבטן. המתלונן הדגים את תנועות הדקירה. המתלונן ציין כי חולצתו נקרעה, ירד לו דם והוא הרגיש תחושת קרירות בבטנו. השומרים באזור הזמינו עבורו אמבולנס.

לאחר מכן, כך לדבריו, הגיעו למקום מספר אנשים, ששאלו אותו אודות האדם שדקר אותו, והוא מסר להם את שמו ותיאורו. בחקירתו הנגדית, שב והדגיש המתלונן, כי ביכולתו לומר בוודאות שבן הוא זה שדקר אותו. המתלונן סיפר שאחרי המקרה, סיגלית הגיעה לבקרו בבית החולים והביעה צער על המקרה. במהלך אשפוזו, כך לדבריו, התקשרה אליו אמו של בן והתנצלה על שארע.

4.2 ברנרד קרואר (להלן: "קרואר"), מתנדב במשטרת ישראל, מסר כי במועד האירוע פנה אליו ציין, בעל מועדון מקומי, ודיווח לו על אדם דקור שנמצא בכביש הגישה שליד מלון קלאב הוטל. קרואר ניגש למקום וראה את המתלונן דקור. המתלונן פונה באמבולנס לקבלת טיפול רפואי. קרואר מסר כי בזמן ההמתנה לאמבולנס, סיפר לו אחד הנוכחים במקום שהוא היה עד לאירוע הדקירה והוא הפנה אותו למשטרה לתן עדות. קרואר דיווח על המקרה לראש המשמרת - יניב חן. קרואר מסר שבמועד האירוע, הוא ערך מזכר, שם ציין כי הדקור הוא "מ' ו'", את מספר תעודת הזהות שלו וכי מדובר בדקירה בבטן התחתונה.

4.3 יניב חן (להלן: "חן"), שימש במועד הרלוונטי כקצין סיור. חן מסר בעדותו, במהלכה עיין בדו"ח הפעולה שמילא במועד האירוע (ת/1), כי הוא הגיע לזירה בעקבות קריאה הנוגעת לאדם דקור ממוצא אתיופי. חן מסר כי פגש את הדקור, בעודו שכוב באמבולנס, ולכן נכנס בעצמו לאמבולנס כדי לבצע תחקור ראשוני. לדבריו, הדקור היה בהכרה וזוהה בשם מ' ו', על פי תעודת הזהות שלו. המתלונן מסר שהוא מכיר את הדוקר, שמו בן והוא לבש חולצה לבנה או ורודה ומכנס ג'ינס, וציין שהיה ביניהם ויכוח והדקירה ארעה מחוץ למועדון. לדברי חן, בתום חיפוש במקום לא נמצאו סכין ו/או כתמי דם. עוד נכתב בדו"ח, כי נתקבל דיווח מהחפ"ק, לפיו הדקור מסר, טרם כניסתו לחדר ניתוח, כי הדוקר הוא אח של חברתו לשעבר.

4.4 אחסאן שואהנה (להלן "**שואהנה**") שימש במועד הרלוונטי כאחראי חפ"ק (חדר פיקוד קדמי). העד התקשה לזכור את פרטי האירוע, נוכח פרק הזמן שחלף מאז, ולכן רענן זכרונו באמצעות זיכרון דברים שכתב ביום 21.8.2010 שעה 5:00 (ת/2). מזיכרון הדברים עולה כי שואהנה הגיע עוד באותו הלילה לבית החולים, שוחח עם הפצוע, אותו תיאר כאדם ממוצא אתיופי, והנ"ל מסר לו שהדוקר הוא ממוצא דרום אמריקאי והוא חבר של אחותו. מזיכרון הדברים עולה כי תשאול הפצוע הופסק, לבקשת האחות בבית החולים, לצורך מתן טיפול רפואי לפצוע. בעדותו בבית המשפט מסר שואהנה כי השיחה עם הפצוע התנהלה בשפה העברית. שואהנה ציין שאיתר אותו, לאחר ששאל בחדר המיון אודות פצוע דקירה שהובא לבית החולים בדקות האחרונות.

4.5 זאב איזמירלי (להלן: "**איזמירלי**") חוקר במשטרה אשר השתתף בחקירת המקרה, מסר כי פעל לאיתור הנאשם והמתלונן ולשם כך הציג מזכרים שמתעדים את פעולות האיתור. העד אישר כי בשל קשיים באיתור הנאשם והמתלונן הוא המליץ בשלב כלשהו לגנוז את תיק החקירה מהעילה ש"עברין לא נודע" (ת/4). במועד אחר, לאחר שהמתלונן לא התייצב לעימות שנקבע בינו לבין הנאשם, איזמירלי הבהיר לו כי העדר שיתוף פעולה מצדו עשוי להביא להפסקת החקירה וסגירת התיק בשל חוסר ראיות (ת/9). ביום 27.12.2010 גבה איזמירלי מהנאשם הודעה באזהרה (ת/3). במזכר שערך באותו היום ציין כי במהלך גביית ההודעה, קיבל הנאשם שיחת טלפון מאחותו סיגלית. הנאשם מסר כי מדובר במכשיר הטלפון הנייד של יוליה, חברתה של אחותו סיגלית, אך סיגלית היא זו שמשתמשת במכשיר הטלפון. איזמירלי ביקש רשות מהנאשם להשיב לשיחת הטלפון, וכך התאפשר לו לשוחח עם סיגלית ולשאול אותה מתי ביקר הנאשם לאחרונה באילת ועל כך השיבה ש"לפני חודשיים" (ת/7). העד ציין בעדותו כי סיגלית מוכרת לו מתיקים אחרים והוא זיהה אותה גם מתוכן שיחתם הטלפונית.

5. המאשימה הגישה, בהסכמת ההגנה, הודעה שגבתה ממר יעקב וולף, ביום 21.8.2010 שעה 4:55 (להלן: "**וולף**"). וולף מסר בהודעתו כי באותו הלילה בלכתו באזור מרכז התיירות הבחין בוויכוח בין "שני שחורים", כלשונו. לדבריו, נראה כי אחד מהם היה ממוצא אתיופי והאחר ממוצא סודני. מהודעתו עולה כי הוויכוח בין השניים התלהט והם נתנו אחד לשני אגרופים ובעיטות. וולף ציין שראה את ה"סודני" לוקח את ידו לאחור, כמי שעומד להוציא דבר מה מכיסו, הם התקרבו זה לזה ואז לפתע התרחקו כמה מטרים. לאחר מכן, "הסודני" ברח ו"האתיופי" ניגש אליו ואמר לו: "הוא דקר אותי הוא דקר אותי" והוא ראה שירד לו דם מהבטן. וולף נשאר לצד הדקור עד הגעת האמבולנס. לדבריו, הוא לא ראה את הסכין. וולף תיאר את הדוקר כבחור "שחור עם קרחת", לבוש מכנס ג'ינס ארוך כחול וחולצה ארוכה בצבע לבן.

6. המאשימה הציגה מסמך רפואי ע"ש המתלונן מיום 24.8.2010, עת שוחרר מבית החולים יוספטל (ת/10). במסמך צוין כי המתלונן הגיע לחדר המיון ביום 21.8.2010 שעה 04:33, בעקבות דקירת סכין בדופן הבטן. אובחנו 2 פצעי דקירה: האחד שטחי, מסביב לטבור; והשני, בבטן התחתונה עם יציאת חלקי מעי הגס. המתלונן נותח בבטנו, במהלכו הוחזרה לחלל בטנו לולאת מעי דק. לאחר שלושה ימי אשפוז שוחרר המתלונן למנוחה בביתו וניתנו לו משככי כאבים.

תמצית פרשת ההגנה

7. מטעם ההגנה העידו הנאשם ואחותו סיגלית. להלן עיקרי הדברים:

7.1 הנאשם מסר בעדותו כי במועד האירוע היה בתל אביב ולא ידע על הסיטואציה המדוברת עד שזמן למשטרת אילת. הנאשם אישר כי המתלונן היה חבר של אחותו וציין שהם לא חיבבו אחד את השני. הנאשם העיד שלעיתים היה לן בדירת אחותו והמתלונן, ומדי פעם הם היו יוצאים לבילויים משותפים. הנאשם העלה אפשרות שהמתלונן מאשים אותו בתקיפתו, על מנת לסחוט אותו ולקבל ממנו כסף. בעניין זה ציין הנאשם, כי הוא ציפה בזמנו לקבל דמי פיצוי מחברת ביטוח, עקב תאונת דרכים, הוא שיתף בזה את אחותו סיגלית, וכך לסברתו הגיע הדבר לאוזני המתלונן.

7.2 סיגלית ברונסון (להלן: "סיגלית"), אחותו של הנאשם וחברתו לשעבר של המתלונן, מסרה בעדותה כי במועד האירוע השתתפה במסיבת יום הולדת לאחת מחברותיה ולאחר מכן הגיעה למועדון, שם ראתה את המתלונן עם בחורה. לדבריה, מדובר היה בזמן קצר לאחר שהיא והמתלונן סיימו את הקשר הזוגי ביניהם ופיצלו את מקום מגוריהם. סיגלית ציינה כי עובר לפרידה היא נפגעה ונעלבה מהמתלונן, וביקשה שלא להרחיב את הדיבור בעניין זה. סיגלית סיפרה שהיא לא שיתפה את הנאשם בכל הפרטים הנוגעים למערכת הזוגית בינה לבין המתלונן, והסתפקה בכך שאמרה לו שהמתלונן "יצא לא בסדר" והם נפרדו. העדה מסרה כי למחרת הבילוי במועדון, היא שמעה ממספר אנשים שהמתלונן נדקר ונאמר לה שאחיה בן הוא הדוקר. סיגלית ציינה שהיא דאגה לשלומה של המתלונן ואף ביקרה אותו בבית החולים.

גדר המחלוקת

8. המאשימה עתרה להרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו, בהסתמך על המסכת הראייתית שהוצגה לבית המשפט. נטען כי המתלונן זיהה באופן וודאי את הנאשם, אותו הכיר היטב, בהיותו בן זוגה לשעבר של אחותו. בנוסף לכך, נטען כי עדותו ביחס לזיהוי הנאשם חוזקה באמצעות השוטר ששמעו מפי המתלונן בסמוך לאירוע, הן בזירה והן בבית החולים, כי הנאשם הוא זה שדקר אותו, ומסר להם את פרטיו ותיאורו. המאשימה ביקשה לתן אמון מלא בעדי התביעה וטענה כי אין לתן אמון בטענת הנאשם, לפיה שהה בתל אביב במועד האירוע.

מנגד, ההגנה עתרה לזיכוי הנאשם, משום שלשיטתה שהה במקום אחר במועד האירוע. ההגנה לא הכחישה את ההכרות המוקדמת בין המתלונן לבין הנאשם ולא הכחישה את הפציעות שנגרמו למתלונן, אך טענה כי לא הוכח שהנאשם הוא הדוקר. נטען כי המתלונן ייחס לנאשם את הדקירה, בכדי להוציא ממנו כספי פיצוי שקיבל מחברת ביטוח. נטען כי לא יתכן שהשוטר חן שוחח עם המתלונן בזירת האירוע, כפי שהעיד, היות ולפי הדו"ח שמילא הודע למשטרה על אירוע הדקירה בשעה 04:27 והוא עצמו קיבל את האירוע בשעה 05:10 (ת/1),

ואילו המתלון נקלט בבית החולים כבר בשעה 04:33 (ת/10). ההגנה טענה גם למחדלי חקירה, ביניהם ויתור על עדים רלוונטיים, אי מציאת כלי הדקירה או זירת אירוע והימנעות מביצוע עימות בין המתלון לבין הנאשם.

דין ומסקנות

9. במשפט הפלילי, מוטל נטל השכנוע על המאשימה והיא יוצאת ידי חובתה כאשר יש בחומר הראיות כדי להוכיח את כל יסודות העבירה במידה שלמעלה מספק סביר. לאחר שהתרשמתי מטענות הצדדים, מראיותיהם, ממכלול נסיבות העניין ומאותות האמת שנתגלו במהלך הדיון, שוכנעתי שהמאשימה הניחה מסה ראייתית מספקת, ובכללה מצאתי את גרסת המתלון כמהימנה, באופן שניתן לקבוע ממצאים לחובת הנאשם במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי, אף על סמך גרסתו בלבד, וזאת לאחר שהזהרתי עצמי כי מדובר בעדות מרכזית יחידה.

זיהוי הנאשם כמבצע המעשה

10. זיהוי של נאשם כמי שביצע את המעשה המיוחס לו בכתב האישום הינו יסוד הכרחי לביסוס אחריותו הפלילית ובתור שכזה נושאת התביעה בנטל ההוכחה בדבר זהותו של הנאשם כמבצע העבירה במידה שלמעלה מספק סביר.

זיהוי של נאשם כמבצע העבירה יכול שיעשה מפי עדים ואף באמצעות ראיות נסיבתיות. זיהוי של נאשם אינו מצריך, כשלעצמו, סיוע, ודי לעניין זה בעדות יחידה.

"לעניין הוכחת זהותו של הנאשם יש להבחין: בין עד 'המכיר' את הנאשם 'היכרות מוקדמת' - פורמלית או בלתי פורמלית - ללא קשר לאירוע נשוא האישום, או היכרות 'מספקת' תולדת המגע שהיה ביניהם בהקשר לביצוע העבירה ...; לבין עד 'שאינו מכיר' את הנאשם מ'היכרות מוקדמת', אך הטוען כי הוא מסוגל 'לזהותו' על-פי הדמות שנחרתה בזיכרונו עקב המגע שהיה ביניהם אגב או תוך כדי ביצוע העבירה. הראשון - אינו 'מזהה' את הנאשם, אלא 'מצביע' עליו כעל מבצע העבירה; בעוד שהשני - 'מזהה' אותו כמבצע העבירה. החובה לקיים הליך זיהוי מתייחסת לאותם חשודים שלא קיימת לעניינם 'היכרות מוקדמת';..." (י. קדמי, **על הראיות**, חלק שלישי, תש"ע-2009, בעמ' 1177).

11. בעניין דנא, המתלון זיהה את הנאשם כמי שדקר אותו בבטנו, על סמך הכרות מוקדמת ביניהם, ללא קשר לאירוע נשוא האישום. אין חולק כי המתלון היה בן זוגה של סיגלית, אחותו של הנאשם. הקשר הזוגי בין המתלון לסיגלית נמשך כשנה, והשניים אף חלקו מגורים משותפים במשך כחצי שנה. הנאשם אישר בעדותו כי התארח בדירתם, לא אחת, בביקוריו באילת, והם היו יוצאים בצוותא לבילויים משותפים.

סיגלית, אחותו של הנאשם, אישרה בעדותה כי הנאשם נהג ללון בדירה מעת לעת, בביקוריו באילת.

מדובר אם כן בהיכרות אישית, קרובה וממושכת. המתלון ידע למסור תיאור של הנאשם ואף פרט שלא נחזה לעיני כל, כגון הצלקת שעל בטנו, כתוצאה מתאונת דרכים. המתלון אף הכיר בני משפחה נוספים של סיגלית. הנאשם מסר כי אמו של הנאשם התקשרה אליו, בעודו בבית החולים, כדי להתנצל על שארע; וגם סיגלית ביקרה אותו בבית החולים והתנצלה בפניו.

כך בלשון המתלון בעדותו:

"הכרתי בחורה בשם סיגלית וחיינו ביחד שנה ובשנה הזו עברנו לגור ביחד, היינו יחד חצי שנה בדירה. הכרתי את אחיה והוא היה בא לבקר אותה כמעט כל סוף שבוע והיינו יוצאים ומבלים ביחד. בסופי שבוע הוא היה מתגורר אתנו בדירה, הוא וחברה שלו אלומה..." (עמ' 29 לפרוט').
"אני מכיר אותו, ישבנו ואכלנו ביחד, עשינו הכל וזה בתקופה שהייתי בקשר עם אחותו סיגלית. מדובר בבחור מדימונה מהכושיים העבריים, רזה גבוה, שיער קצר. יש עליו צלקת בצד הבטן כתוצאה מתאונה". (עמ' 30 לפרוט').
"אני לא יודע כמה אחים יש לה. אני לא מכיר את כולם, אני מכיר 3 אחים שהם גם באו לדירה. בן גדול ממנה. יש בן ושתי בנות קטנות ממנה שביקרו אותנו לפעמים בדירה. מבחינת האחים ראיתי רק את בן". (עמ' 32 לפרוט').

12. עדותו של המתלון, הן בנוגע לזיהוי הנאשם כמבצע המעשה והן בנוגע למעשה עצמו, הייתה ברורה, חדה וקוהרנטית ולא נתגלו סתירות בין הדברים שאמר בחקירה הראשית לדבריו בחקירה הנגדית, ומצאתי את דבריו כמהימנים לחלוטין. המתלון תיאר בבהירות את אשר לטענתו עשה לו הנאשם ולא ניסה להפריז בתיאורים או להעצים את חומרת האירוע. כך למשל, תיאורו המאופק על אופן הדקירה ובצינו כי לא ראה את הכלי באמצעותו נדקר.

13. כידוע, אין מניעה שבית משפט יבסס הרשעת נאשם על עדות יחידה של מתלון, באם לאחר בחינה ובדיקה קפדנית תימצא העדות משכנעת ובעלת משקל ראייתי מלא. בנסיבות שלפניי, מצאתי כי עדותו של המתלון נמנית על אותן עדויות יחידות, שלאחר שבית המשפט מזהיר עצמו מפני הסתמכות עליה לצורך הרשעה, יש בכוחן לבסס הרשעה בפלילים.

14. יתר על כן, עדות המתלון חוזקה בעדויות שמסרו השוטרים חן ושואהנה, אשר נפגשו עם המתלון סמוך לאחר אירוע הדקירה, הראשון עת הוכנס המתלון לאמבולנס והשני בבית החולים. שני השוטרים שמעו מפי המתלון כי הדוקר הוא אחיה של חברתו לשעבר ומסר להם את תיאורו ופרטי לבושו. השוטרים תיעדו את אימרות המתלון ע"ג מזכרים, אשר הוגשו כאמור לבית המשפט.

עדויותיהם של חן ושואהנה, אותן מצאתי מהימנות ואותנטיות, עונות על הגדרת החריג לכלל האוסר עדות מפי השמועה, בהתאם לסעיף 10 לפקודת פקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, בהיותן

עדויות אודות אמרות קורבן אלימות שנאמרו בסמוך לאחר האירוע האלים והן נוגעות למעשה האלימות וככאלה מכשירות כראיה את אמיתות תוכן אימרותיו של המתלונן. הטעם לחרוג זה נעוץ בכך שאמירה שנמסרה מפי קרבן מעשה אלימות, בנסיבות המפורטות בסעיף 10 לפקודת הראיות, אינה דבר שקר ביחס לנסיבות המעשה. טעם נוסף נעוץ בתקנת הציבור, המצדיקה ומחייבת שמירה על כל "שריד הוכחה", שבנסיבות אין מקום לחשוד שהוא כוזב.

הנה כי כן, אמירה המתקבלת כראיה על פי הוראות סעיף 10 לפקודת הראיות משמשת ראיה לאמיתות תוכנה וניתן להתייחס אליה כאל ראיה נפרדת ועצמאית ביחס לעדות שמוסר אומר האמירה באופן שהיא יכולה להצטבר לה או לבוא במקומה (ראה י. קדמי, על הראיות, חלק שני, מהדורה מעודכנת 2009, עמ' 619).

יובהר, אף אם קיימת דרישת ספונטניות, אין בעצם העובדה כי אמרת קורבן האלימות נאמרה בתשובה לשאלה "מה קרה?" כדי לשלול את אופייה הספונטני שכן התנאי כי השאלה לא תהיה מדריכה (ע"פ 3737/91 **אסדי חיר נ' מדינת ישראל**, פ"ד מו(3), 277). בנוסף אציין כי לא נקבע בפסיקה מבחן נוקשה לשאלה אימתי מתקיימת "ההזדמנות הראשונה" מצד הקרבן וזו יכול שתתרחש זמן קצר לאחר האירוע ויכולה להתקיים גם שעות לאחריו.

מהמסכת הראייתית שלפני עולה, ואין על כך חולק, כי באותו הלילה נדקר המתלונן פעמיים בבטנו והוא הובהל באמבולנס לחדר המיון בבית החולים יוספטל ומשם הופנה לחדר הניתוחים. בנסיבות אלה, אין בידי לקבל שבאותן דקות לאחר הדקירות בבטנו, דעתו של המתלונן הייתה פנויה לבידוי עלילה שמטרתה להפליל את הנאשם במעשה. יתר על כן, לפי עדות המתלונן, הוא לא זכר לומר אם היה מודע לכך שמי ששוחחו עמו באמבולנס ובבית החולים, ושמעו ממנו את פרטי הנאשם כמי שדקר אותו, היו אנשי משטרה דווקא. בכך אני מוצא חיזוק למהימנותו של המתלונן ולאותנטיות דבריו, באופן המסיר כל חשש כי המתלונן ביקש לטפול על הנאשם את מעשה הדקירה.

רצף האירועים המתואר, מעשה הדקירה, שכיבת המתלונן על הארץ, הכנסתו לאמבולנס והבאתו לחדר מיון - כל אלה נעשו ברצף זמנים קצר, ועל כן סבורני כי כל אחת מאמירותיו של המתלונן לשוטרים חן ושואהנה, נמסרו בסמוך לאחר מעשה הדקירה והן עונות גם יחד על דרישת "ההזדמנות הראשונה", בהיותן אימרות קוהרנטיות ועקביות.

15. חיזוק נוסף, אני מוצא בהודעתו של וולף, שהוגשה לבית המשפט בהסכמה. בהודעתו תיאר וולף את הדוקר, כבחור ממוצא סודני, ומסר את חזותו ופרטי לבושו כך: "שחור עם קרחת מכנס ג'ינס ארוך כחול, לבש חולצה ארוכה בצבע לבן" (ת/11). וולף ציין כי המתלונן, אותו תיאר כ"אתיופי", ניגש אליו ואמר לו "הוא דקר אותי הוא דקר אותי". ודוקו, פרטי הלבוש של הדוקר, כפי שמסר וולף, תואמים את פרטי הלבוש שמסר המתלונן לשוטר חן (ת/1). אמנם, לא נעלם מעיני כי וולף תיאר את הדוקר כאדם ממוצא סודני, בעוד הנאשם הינו ממוצא דרום אמריקאי, אך סבורני כי אין מדובר בסתירה היורדת לשורשי תוכן הודעתו, וניתן להניח כי וולף סבר כך, אך בשל גון עורו של הנאשם ותו לא.

16. כמו כן, מצאתי בעדותה של סיגלית כדי חיזוק לגרסת המתלונן, לפיה הנאשם שהה באילת במועד האירוע. ודוק, בעדותה, נשמרה סיגלית מלומר בפה מלא שאחיה לא היה באילת במועד האמור. לדבריה, היא "לא ראתה אותו" והוא לא ישן אצלה משום שאז היא התגוררה אצל חברה.

17. מנגד, לא מצאתי לתן אמון בטענת הנאשם, לפיה הוא כלל לא היה באילת במועד אירוע כתב האישום. הנאשם לא הצליח לעורר את הספק הנדרש מצדו באשר למקום הימצאו, כמו גם באשר למעשים המיוחסים לו.

כידוע, "טענת אליבי הינה טענת הגנה מיוחדת - אין היא מסתפקת בהצבת ספק לצד עדותם של העדים המזהים את הנאשם כמי שעשה את המעשה המיוחס לו בכתב-האישום, אלא, היא מזמינה את בית-המשפט לקבוע ממצא פוזיטיבי, השולל לחלוטין את האפשרות שהנאשם הוא אותו אדם. בתור שכזו, טענת האליבי מכוונת כנגד האישום, בעוד שטענה של טעות בזיהוי מכוונת כנגד היכולת לסמוך על העדים המעידים עליו. בשל אופייה האמור, ניתן לטענת האליבי מעמד מיוחד: מן ההיבט הדיני - הנאשם נדרש להציגה בפתח הדיון ולאפשר לתביעה לבחון מחדש את הגשת כתב-האישום, ואילו מן ההיבט הראייתי - אין הנאשם יכול להסתפק בעדותו והוא חייב להביא ראיות התומכות בטענתו ומקימות בסיס לדחייה מוחלטת של הראיות הטוענות לנוכחותו של הנאשם בזירת העבירה. לא עומד הנאשם בחובה הראייתית האמורה - יורדת טענתו מ'גדולתה' כטענת אליבי והופכת לטענה 'רגילה' כנגד אמינותם של העדים המזהים את הנאשם" (ראו ע"פ 6289/94 **זורי בן משיח דנשוילי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 28.4.1998)).

נאשם הטוען טענת אליבי צריך להוכיח את טענתו או לעורר ספק סביר בלבד של בית המשפט אם אמנם הוא זה שביצע את המעשים המיוחסים לו. טיבה של טענת האליבי כטענת הגנה. דין האליבי כדן כל עובדה אחרת שטוען הנאשם בכוונה להשמיט את הבסיס מתחת לקיומה של גרסת התביעה בדבר אחריותו לביצוע העבירה. על הנאשם לעורר ספק סביר לפיו ראיות התביעה בדבר נוכחותו במקום המסבך אותו באחריות לביצוע העבירה אינן ראויות לאמון. די לו לנאשם אם יקים ספק שמא היה במקום אחר כדי ליהנות מטענת האליבי ואין הוא חייב להוכיח טענתו במידה של עמידה במאזן הסתברויות.

במקרה שלפניי, לא שוכנעתי בנכונות טענת הנאשם כי לא נכח באילת במועד כתב האישום. הנאשם מסר בהודעתו במשטרה מיום 27.12.2010, כך גם בתשובתו לכתב האישום ביום 12.6.2013, כי בתאריך אירוע כתב האישום הוא לא היה בעיר אילת ולא הוסיף מעבר לכך. ואילו, במועד מתן עדותו בבית המשפט ביום 1.12.2014, מסר הנאשם טענת "אליבי משודרגת", וטען כי במועד האמור היה בתל אביב, במחיצת בן דוד וחברתו חגית. הנאשם הוסיף כי בן הדוד נמצא בארה"ב, למצער במועד מסירת עדותו בבית המשפט, והוסיף כי אין הוא יודע כיצד ליצור קשר עם חגית. לנאשם לא היה כל הסבר מדוע נמנע מלמסור מידע זה כבר בהודעתו במשטרה ומדוע לא עשה כל מאמץ לזמן את השניים, בן דוד וחברתו, למסור עדות כדי לאמת את גרסתו באשר להימצאותו בתל אביב במועד כתב האישום (עמ' 52 לפרוט'). אי מסירת פרטים חיוניים אלה, בהזדמנות הראשונה, הן במשטרה והן בבית המשפט, מלמדת שטענת הנאשם אינה ראויה לאמון ולבטח אין בה כדי לעורר ספק מצד הנאשם באשר למקום הימצאו כנגד ראיות התביעה.

זאת ועוד, כפי שעולה מעדותו של השוטר איזמירלי, הרי שבמהלך גביית הודעתו של הנאשם, התקשרה אליו אחותו סיגלית, וברשותו של הנאשם הוא שוחח עמה בטלפון ושאל אותה מתי הנאשם ביקר לאחרונה באילת וזו השיבה ש"לפני חודשיים". תשובתה זו סותרת את גרסת הנאשם, לפיה הוא לא היה באילת בשנה שקדמה למועד מסירת הודעתו, היינו במהלך שנת 2010.

18. מכל המקובץ, באתי למסקנה כי המאשימה עמדה בנטל ההוכחה הנדרש בפלילים כדי לזהות את הנאשם כמי שמיזחזחים לו המעשים המתוארים בכתב האישום.

עבירת פציעה בנסיבות מחמירות

19. סעיף 334 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"הפוצע חברו שלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים".

סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות.

(א) נעברה עבירה לפי סעיפים 333 או 334 -

(1) כשהעבריין נושא נשק חם או קר, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה;"

היסוד העובדתי לעבירה זו כולל ארבעה יסודות:

(א) "הפוצע" בכל דרך שהיא;

(ב) "פצע" ו"פצוע"; "פצע" מוגדר בסעיף 34 כד לחוק העונשין, כ"חתך או דקירה המבטרים או בוקעים כל קרום חיצוני של הגוף...";

(ג) "חברו" - משמעו "זולתו";

(ד) "שלא כדין"

בנוסף, סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין מפרט את הנסיבות המחמירות: שימוש בנשק קר. צא וראה,

"...אין מובנו של 'נשק קר' רק לכלי שהוא פוגעני מעצם טיבו ומהותו" וכי "כלי אשר יועד מתחילתו למטרה בלתי אלימה אף הוא בגדר 'נשק קר' אם נעשה בו שימוש אלימים" [ראה ע"פ 194/94 **מדינת ישראל נ' בסנו** (ניתן ביום 14.6.1995)]. ברוח דברים אלו נקבע בשורה של פסקי דין כי כלים וחפצים שונים כדוגמת אולר, סכין גילוח, צינור, אגרסל ושרפרף, אשר נעשה בהם שימוש אלימים, היוו בנסיבות שבהן נדונו משום "נשק קר" [ע"פ 454/74 **חוזה נ' מדינת ישראל**, פ"ד כט(2) 589 (1975); ע"פ 556/74 **פדידה נ' מדינת ישראל**, פ"ד כט(2) 387 (1975); 532/74 **מדינת ישראל נ' שמש**, פ"ד כט(2), 581 וגם בספרו של י.קדמי, על הדין בפלילים, עמ' 1300].

לעניין היסוד הנפשי, העבירה לפי סעיף 334 לחוק העונשין הינה עבירת מחשבה פלילית תוצאתית. בהעדר דרישה של "כוונה", היסוד הנפשי הדרוש על פיה מורכב משניים: האחד, מודעות כלפי כל אחד מרכיבי היסוד העובדתי. השני, פזיזות כלפי אפשרות התרחשותה של התוצאה, היינו - הפציעה (ר' סע' 20(א) לחוק העונשין).

מעשיו הגלויים של אדם, מהווים מקור חשוב לעמידה על כוונותיו. כשאדם גורם לתוצאה מסוימת, מתוך בחירה, בנסיבות בהן יכל להגיע לתוצאה אחרת, המסקנה המתבקשת היא שהוא התכוון להשיג את התוצאה שהתרחשה. כך הדבר כשאדם גורם לתוצאה חמורה וכך הוא כשהוא גורם לתוצאה מתונה מקום שיכל לגרום לתוצאה חמורה. מספיק בענייננו שהנאשם ידע את תוצאות מעשיו כדי להרשיעו בביצועם ואין כל דרישה שהפציעה נעשתה "בכוונה" או בתכנון מראש.

החזקת סכין למטרה לא כשרה

20. סעיף 186 לחוק העונשין קובע:

- "(א) המחזיק אגרופן או סכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו ולא הוכיח כי החזיקם למטרה כשרה, דינו - מאסר חמש שנים.
- (ב) לענין סעיף זה, חזקה היא כי החזקת אולר הנה למטרה כשרה. החזקה לפי סעיף קטן זה לא תחול על החזקת אולר במוסדות חינוך או במקומות אחרים, הכל כמפורט בתוספת השניה, או בסמוך אליהם.
- (ג) ..."

היסוד העובדתי - על המאשימה להוכיח כי הנאשם "החזיק" מחוץ לביתו או לחצריו, סכין כהגדרתו בסעיף 184 לחוק העונשין: "כלי בעל להב או כלי אחר שסוגל לדקור או לחתוך". יוטעם כי אף אם תוכיח המאשימה את הנ"ל, יוכל הנאשם להוכיח כי החזיק את הסכין למטרה כשרה (רע"פ 7484/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 22.12.2009)).

היסוד הנפשי - בהעדר דרישה מפורשת להלך נפש מסוים, העבירה היא עבירה של "כוונה סתם", על כן די ברמת מודעות של "פזיזות" כלפי רכיב היסוד הפיסי לביסוס הרשעה לפיה (י. קדמי על הדין בפלילים, הדין בראי הפסיקה, חלק שלישי, מהדורה תשנ"ה-1995, עמ' 1257).

מן הכלל אל הפרט

21. המתלונן הצביע כאמור על הנאשם כמי שדקר אותו בבטנו ומצאתי את עדותו מהימנה והיא חוזקה ע"י עדותם של חן ושואנה והודעתו של וולף במשטרה, ועלתה בקנה אחד עם כלל הראיות שהוצגו בבית המשפט. המתלונן זיהה היטב את הנאשם כמי שדקר אותו, לאור היכרות קרובה ביניהם. המתלונן תיאר והדגים בעדותו את תנועות הדקירה, סיפר באיפוק על תחושותיו ברגע הדקירה והציג לבית המשפט את הצלקות המעטורות כיום את בטנו. המתלונן העיד, ולא נסתר, כי עובר לדקירה אמר לו הנאשם כי הוא פגע בו ובאחותו.

המתלונן לא הפריז בעדותו בתיאור אירוע הדקירה, ואף לא ציין שראה את כלי הדקירה. הנאשם לא ניסה להשלים פרטים שנשמטו מזיכרונו. המתלונן אף לא ניסה ללבות סכסוך כלשהו בינו לבין הנאשם ושלל קשרים עסקיים או ענייניים כספיים משותפים. הנאשם אף לא הסתיר כי באותו הערב צרך משקאות אלכוהוליים, בעיקר במסיבה של אותה ידידה, מספר שעות לפני אירוע הדקירה. מעדות המתלונן עלה כי מדובר בכמות מדודה, הוא היה ערני מודע היטב למתרחש סביבו. הוא אף סייע לנקות את המקום בתום המסיבה, טרם יציאתו למועדון, מחוץ לו ארעה כאמור הדקירה.

וכך מסר המתלונן בעדותו:

"כשיצאתי החוצה, בן יצא אחריי וביקש לדבר איתי. הלכנו הצידה התחלנו לדבר ותוך כדי שדיברנו ראיתי תנועה של יד הולכת וחוזרת מחוץ לכיס ואז הבנתי שהוא דקר אותי, הוא עשה ככה (העד מדגים פעולות של דקירה עם היד) ואז הוא רץ. ברגע שהבנתי שנדקרתי התקרבותי לכיוון השומרים ואמרתי שנדקרתי והזמינו לי אמבולנס. סיגלית לא היתה שם. לפני הדקירה הוא אמר שפגעתי באחותו והוא גם נפגע ממני ובגלל זה היא לא באה ליום הולדת במועדון, ככה הוא אמר לי". (עמ' 30 לפרוט').

"...אני יודע בוודאות שזה בן. ראיתי אותו תנועות לכיוון הבטן שלי ואז ראיתי את החולצה שלי קרועה, נגעתי בבטן וראיתי שהכל עם דם והרגשתי קרירות בבטן".

פגיעה אחת לא היתה עמוקה ופגיעה אחרת היתה עמוקה ובגלל זה עשו לי את החתך בבטן כדי לבדוק". (עמ' 34 לפרוט').

22. וולף, עד הראיה להתרחשות, אשר שהה במקום האירוע, מסר בהודעתו (ת/11) כך: **"...הם התווכחו פנים מול פנים לא שמעתי כלום אבל ראיתי מרחוק שהם עצבניים וידיים באוויר ואז המשכתי**

הסתכלתי אחורה וראיתי אותם הולכים מכות נתנו אחד לשני אגרופים ובעיטות. הסודני לקח את היד שלו אחורה ואמרתי הוא הולך להוציא משהו מהכיס שלו הם התקרבו ובוטם הם הפסיקו התרחקו כמה מטרים ואז ראיתי את הסודני בורח והאתיופי בא אליי ואמר הוא דקר אותי הוא דקר אותי. ראיתי שזיורד לו דם מהבטן שלו".

כאמור, ההגנה ניאותה להגשת הודעתו של וולף, וויתרה על חקירתו בבית המשפט. אציין שלא נעלם מעיני כי וולף לא פירט בהודעתו את זהות השניים, מלבד תיאור מוצאם, כפי הבנתו. ואבאר, מסקנותיי בהכרעת דין זו, אינן מושתתות אך על הודעתו של וולף. עם זאת, הודעה זו מהווה נדבך נוסף במסכת הראיות ויש בה כדי לחזק את עדותו של המתלונן, הנהירה כשלעצמה. יושם אל לב כי הדקירות אירעו בשעת אשמורת שלישית ועל כן בהחלט יתכן כי אחר לא יראה כלל את כלי הדקירה ממקום עומדו, אלא רק את תנועות הגוף שהביאו לדקירות עצמן ואף די שישים ליבו להתנהגות חריגה של התוקף ותוצאת הדקירה מיד לאחר מכן על גופו של הקרבן. בנסיבות אלה, לא נשמעה כל בדל טענה כי לוולף היה עניין לבדות תרחיש שלא ראה. בנסיבות אלה, ניתן למצוא בעדות זו חיזוק למסקנות המרשיעות, אשר השתלבו במארג הראיות הכולל.

23. סיגלית מסרה בעדותה ששיתפה את הנאשם, בכך שהמתלונן לא היה בסדר כלפיה עד שלבסוף הם נפרדו (עמ' 55 לפרוט'). עדות זו עולה בקנה אחד עם גרסת המתלונן בנוגע לדברים שאמר לו הנאשם לפני שדקר אותו.

24. כאמור המתלונן הובהל לבית החולים יוספטל באילת בשעה 04:33. בתעודה הרפואית (ת/10), נרשמה התלונה, כך: "דקירת סכין בבטן". בסקירת ה"מחלה הנוכחית" נרשם כי המתלונן הופנה למיון על ידי מגן דוד אדום לאחר דקירת סכין בדופן הבטן ואובחנו 2 פצעים. פצע שטחי מסביב לטבור שטחי ופצע נוסף בבטן תחתונה עם יציאת חלקי מעי הגס.

25. מנגד, הנאשם, בעדותו בבית המשפט, הלין כלפי המתלונן כי העליל עליו את מעשה הדקירה, על מנת לסחוט ממנו כספים. לטענת הנאשם, הוא ציפה בזמנו לקבל דמי פיצויים מחברת ביטוח, בסך 70,000 ₪ בשל תאונת דרכים, ומכאן סבר שהמתלונן חמד בכספו.

לא מצאתי לתן אמון במניע אותו ביקש הנאשם לייחס למתלונן. ראשית, מדובר בטענה כבושה, אשר נשמעה לראשונה בעדותו בבית המשפט, מבלי שנשמע הסבר לכך שהנאשם החריש לכאורה את טענתו זו, שעה שמסר גרסתו במשטרה ביום 27.2.2010 (ת/3). שנית, הנאשם אישר בעדותו בבית המשפט כי מעולם לא שוחח עם המתלונן אודות התאונה בשלה פוצה. הנאשם אף לא סיפר למתלונן כמה כסף הוא אמור לקבל. שלישית, הנאשם לא ידע לומר בעדותו מהו המועד בו קיבל את כספי הביטוח ולא הציג כל אסמכתא בעניין זה. רביעית, הנאשם אישר בעדותו כי המתלונן מעולם לא ביקש ממנו כסף; לא התעניין מתי וכמה כסף הוא אמור לקבל מהביטוח. הנאשם העלה השערה כי המתלונן יודע על הכסף מסיגלית, אך הודה בעדותו כי אף היא לא התענינה בכספי הביטוח והיא לא אמרה לו שהמתלונן מתעניין בהם.

מכל המקובץ, לא מצאתי בסיס לטענת הנאשם, לפיה המתלונן ייחס לו ביצוע הדקירות בבטנו, על מנת לסחוט ממנו כספים. כפי הצוין, המתלונן מסר את פרטי הנאשם בסמוך לאחר שנדקר פעמיים בבטנו ואין זה סביר כי בעודו שכוב באמבולנס ודם ניגר מבטנו, יעליל על הנאשם סתם כך את ביצוע הדקירות, על אף שהם לא נפגשו מזה חודשים רבים, כפי טענת הנאשם.

26. משקבעתי כי הנאשם היה בזירת האירוע וזוהה היטב על ידי המתלונן, וקיימת תשתית ראייתית איתנה לקביעה כי הוא זה שדקר את המתלונן, הרי שהימלטותו מהמקום מהווה התנהגות מפלילה אותה יש לזקוף לחובתו (ע"פ 677/84, 679/84 דוד נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(4) 33, 49-50), בייחוד כשהיא).

27. ברם, כלי הדקירה לא נמצא ואף לא נשמעה עדות מטעם עד ראייה אודותיו. כאמור, סעיף 184 לחוק העונשין מגדיר סכין כ"כלי בעל להב או כלי אחר שסוגל לדקור או לחתוך". עם זאת, מכלול הראיות לרבות עדותו של וולף אשר ראה שהתוקף עומד להוציא דבר מה מכיסו ומתקרב למתלונן ומיד לאחר מכן המתלונן אומר שנדקר ונחזה דימום מבטנו, עדותו של המתלונן על תחושת הדקירה והדימום מבטנו ובעיקר האסמכתא הרפואית על טיב הפציעה - כל אלה מובילים למסקנה הגיונית אחת כי הנאשם פצע את המתלונן באמצעות כלי שסוגל לדקור או לחתוך. משכך הדבר, ברי כי הנאשם הקדים להחזיק בכלי האמור, מחוץ לביתו או לחצריו, למטרה שאינה כשרה ובאמצעותו פצע קשה את המתלונן.

מדובר אם כן בצבר של ראיות נסיבתיות. "הכלל הוא כי אם האפשרות להסיק ממכלול הראיות קיומן של עובדות שאין בהן אשמה של הנאשם היא אפשרות דמיונית, ואילו המסקנה ההגיונית היחידה המתבקשת ממכלול הראיות, בהתחשב במשקלן, היא קיומן של עובדות שיש בהן אשמת הנאשם, הרי שיש להרשיע את הנאשם. זאת משום שבמצב כזה לא נותר כל ספק סביר באשמתו. הראיות הנסיבתיות עשויות להביא למסקנה המרשיעה בדרך האלימינציה של פירושים המתיישבים עם חפות הנאשם. כנגד הראיות המצביעות על אשמת הנאשם, על בית המשפט לשקול - על-פי מבחני ההיגיון וניסיון החיים היפותזות סבירות המתיישבות עם חפותו של הנאשם. הנאשם יורשע רק אם המסקנה המרשיעה הינה המסקנה ההגיונית היחידה" (ראו: ע"פ 6096/94 מנצור נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 732; ע"פ 3974/92 מוריס אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 565, 570; ע"פ 543/79 נגר ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(1) 113, 140; ע"פ 728/84 שמעון חרמון נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(3) 617, 620).

בעניין זה אפנה לע"פ 8823/12 דור שבתאי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 22.12.2009) שם נקבע:

"הראיה הנסיבתית נבדלת מן הראיה הישירה, בכך שהיא אינה מוכיחה במישרין עובדה מן העובדות השנויות במחלוקת, כי אם מוכיחה קיומה של נסיבה שעל פיה ניתן להסיק דבר קיומה של העובדה אשר הוכחתה נדרשת' ... עם זאת, נקבע לא אחת, כי אין בשוני זה כדי למנוע מבית המשפט להרשיע נאשם על בסיסן של ראיות נסיבתיות בלבד, ובמובן זה אין להבחין בין כוחן

הראיית של ראיות ישירות לבין כוחן של ראיות נסיבתיות, להוכחת אשמתו של הנאשם. הרשעה על-פי ראיות נסיבתיות, תתאפשר אף אם כל אחת מן הראיות הנסיבתיות, כשלעצמה, אינה מספיקה לצורך הרשעה, ובלבד שמשקלן המצטבר של הראיות אינו מותיר ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם (ע"פ 60/12 עמר נ' מדינת ישראל, בפסקה 28 (7.11.2012); ע"פ 5460/12 רחמים נ' מדינת ישראל, בפסקה 32 (1.5.2013)). לצורך הרשעה, יש הכרח כי המסקנה המפלילה תהיה המסקנה ההגיונית היחידה העולה מחומר הראיות, וזאת לאחר בחינת מכלול הראיות באספקלריית ניסיון החיים והשכל הישר. היה ויעלה בידי הנאשם להצביע על גרסה עובדתית חלופית, המתיישבת עם הראיות הנסיבתיות שהובאו בפני בית המשפט, יהיה די בכך לשם זיכוי של הנאשם מהאשמה המיוחסת לו ... יש להדגיש, בהקשר זה, כי אין די בהעלאת הסבר חלופי תיאורטי ודחוק, שאין לו אחיזה ממשית בחומר הראיות, ועל הנאשם להצביע על 'תרחיש חלופי...מבוסס וסביר דיו' (ע"פ 4656/03 מירופולסקי נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (1.12.2004)).

ובהמשך:

"המערער הורשע בהחזקת סכין שלא כדין, לפי סעיף 186 לחוק העונשין. בעניין זה, טען המערער כי לא ניתן היה להרשיעו בעבירה האמורה, שכן לא הוכח שהוא השתמש בסכין, שעה שבכתב האישום נאמר כי הוא דקר את אלמוג באמצעות 'חפץ חד'. דינה של טענה זו להידחות. בית משפט קמא ציין, אמנם, כי החפץ החד בו השתמש המערער לא נתפס, וטיבו המדויק לא התברר סופית, אך אינני סבור, כי יש בכך כדי למנוע את הרשעתו של המערער בעבירה שעניינה החזקת הסכין שלא כדין.

סכין מוגדרת בסעיף 184 לחוק העונשין כ'כלי בעל להב או כלי אחר שסוגל לדקור או לחתוך', ובעבר נקבע כי גם מקל שלקצהו קשור סכין גילוח עונה על הגדרה זו (ע"פ 8878/06 אטל נ' מדינת ישראל (4.12.2007)). לעומת זאת, אולר מוגדר כ'סכין מתקפלת שאורך להבה אינו עולה על עשרה סנטימטרים ושלא ניתן להפכה, בעזרת קפיץ או באמצעי אחר, לסכין שלהבה קבוע'. נפקות ההבחנה בין סכין לאולר מתבררת למקרא סעיף 186 לחוק העונשין, הקובע חזקת כשרות בנוגע להחזקתו של אולר, ומטיל על המאשימה את הנטל להוכיח כי האולר הוחזק למטרה בלתי-כשרה. מנגד, קובע אותו סעיף, חזקת אי-כשרות בנוגע להחזקתו של סכין, מחוץ לביתו או חצריו של המחזיק, המעבירה את נטל ההוכחה לעניין החזקת הסכין למטרה כשרה לכתפי הנאשם.

בענייננו, מלמדים המסמכים הרפואיים שהוגשו בנוגע לפציעותיו של אלמוג בברור כי המערער החזיק בכלי 'שסוגל לדקור או לחתוך', וגדר הספקות נוגע לשאלה האם החפץ החד בו השתמש המערער, נכנס בגדר המונח 'אולר'. ואולם, וכפי שציין בית משפט קמא, אין לשאלה זו נפקות ממשית בענייננו, שכן אף אם נניח כי מדובר באולר, הרי משנקבע כי התקיימה במערער הכוונה לגרום לחבלה חמורה, נשללת, מניה וביה, חזקת כשרות החזקת האולר, כאמור בסעיף 186 לחוק העונשין. לפיכך, משהוכח כי החפץ החד בו השתמש המערער 'סוגל לדקור או לחתוך' כלשון הסעיף, ומשלא עומדת לזכותו החזקה בדבר כשרות ההחזקה, נראה כי היה מקום להרשיע

את המערער גם בעבירה שעניינה החזקת סכין שלא כדין".

[עוד ראו: ע"פ 9184/06 מדינת ישראל נ' אושר כהן (ניתן ביום 19.9.2007)].

28. הנה כי כן, מכל המקובץ, באתי למסקנה כי התקיימו כל רכיבי היסודות העובדתיים בעבירות המיוחסות לנאשם, עליהם עמדתי לעיל. בנוסף לכך, ממכלול הנסיבות והעובדות של המקרה שלפניי, נלמד קיומה של מחשבה פלילית מצד הנאשם לנקום במתלונן על כך שפגע באחותו, לאחר שהביאו את הקשר הזוגי ביניהם לסיומו. המדדים החיצוניים של האירוע בכללותו, בעיקר עדותו הברורה והמהימנה של המתלונן, כנגד גרסתו מופרכת של הנאשם, מעידים על שהתרחש בתוך ליבו של הנאשם פנימה ומכוחם ניתן להחזיק בו כמי שנתקיימה אצלו מחשבה פלילית של מודעות ליסודות העובדתיים של העבירות המיוחסות לו והלך נפש של "פזיזות" כלפי התרחשות תוצאות מעשיו.

29. טרם חתימה, אציין כי לא מצאתי ממש בטענות ההגנה למחדלי חקירה; כך למשל: אי הבאת עדים חיוניים לשיטתה, הימנעות מביצוע עימות, הימנעות מביצוע פעולות חקירה כגון הוצאת צווי תקשורת, בחינת מצלמות אבטחה, וכו'.

אכן, ככלל, רצוי לפרוס בפני בית המשפט את כל הנתונים הרלוונטיים העשויים לסייע להגיע לחקר האמת; אך אין משמעותו של כלל זה שעל המאשימה להביא לעדות כל אדם או כל חפץ שיש לו זיקה לאירוע ודי לה למאשימה להביא מסה ראייתית שבכוחה לשכנע באשמת הנאשם מעבר לספק הסביר. כידוע, מידת ההוכחה הנדרשת במשפט פלילי אינה ודאות מוחלטת, אלא שכנוע מעל לספק סביר. סביר מתקיים, כאשר ניתן להסיק מחומר הראיות מסקנה המתיישבת עם חפות הנאשם, שהסתברותה "אינה אפסית אלא סובסטנטיבית" (ע"פ 409/89 מדינת ישראל נ' אמיל רוימי, פ"ד מד(3) 465). "בית-המשפט בוחן את הראיות שהובאו בפניו בפועל ולא ראיות שניתן היה להגיש, ולא הוגשו, מסיבה זו או אחרת. אין המשיבה מחוייבת להשיג את כל הראיות, ואף לא את הראיות הטובות ביותר. הבחינה מתרכזת בבדיקת החומר ואם די בו כדי לבסס את ההרשעה במידה הנדרשת בפלילים" (ע"פ 5391/07 כהן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007)). בעניינינו, לא מצאתי בהימנעות המשטרה מביצוע הפעולות לעיל כל פגם ובוודאי לא כזה המונע קביעת אשמו של הנאשם. נקודות התורפה הנטענות בשלב החקירה לא מגבשות ספק סביר שבכוחו להוביל לזיכוי הנאשם, אף לא מחמת הספק.

בנוסף, לא שוכנעתי שיש ממש בטענת הגנה, לפיה לא ייתכן כי השוטר חן שוחח עם המתלונן בזירת האירוע, בשל כך שבדו"ח שלו צוין שהאירוע התקבל בשעה 05:10 (ת/1), בעוד שהמתלונן הגיע לבית החולים בשעה 04:33 (ת/10). בעניין זה, מצאתי לקבל לחלוטין את עדות השוטר חן כמהימנה, לפיה הוא פגש במתלונן בזירת האירוע, בעודו באמבולנס, טרם פינויו לבית החולים. בנוסף, מקובל עליי הסברו כדלקמן: "לפעמים אתה מגיע לאירוע ולא לוחץ במערכת המחשוב שהגעתי כי לפעמים זה מעכב אותך. אתה צריך לפרוק מהרכב ואז אתה מודיע בקשר למוקד שירשמו שהגעתי ולא תמיד הזמן הוא הנתון הכי מדויק שיש". יתר על כן, בדו"ח של השוטר חן נכתב כי הקריאה נתקבלה בשעה 04:27, ובהינתן כי מדובר בעיר מצומצמת בשטחה ובשעת הלילה

המאוחרת, הרי שלא סביר כי השוטר חן הגיע לזירה לאחר כ-40 דקות, כפי שהדברים עולים גם מעדותו: "על פי הדו"ח האירוע התקבל בשעה 04:27 וזו שעת פתיחת האירוע. נכון שבדו"ח מופיע שקיבלתי את האירוע בשעה 05:10 אבל לא מן הנמנע כפי שציינתי קודם שלא תמיד הדיווחים מתיישבים עם האמת המדויקת שהיתה באירוע. יתכן והגעתי לשם 10 דקות לפני. ... אירוע מתקבל, שמעתי אותו בקשר, אני יודע שיש אירוע ואם לא ציינתי במחשב שקיבלתי אותו אז מופיע בדו"ח שקיבלתי אותו באיחור אבל בפועל קיבלתי אותו במכשיר ולא ציינתי במחשב שקיבלתי אותו. האירוע עם מספר ניידות ויתכן שלא כל הניידות סימנו הגעה או קבלה. ... בתור קצין יחידה באירוע של דקירה אין מצב שאני אגיע לאירוע כזה 40 דקות אחרי" (עמ' 13 לפרוט').

סוף דבר

30. מכל המקובץ, אני מרשיע את הנאשם בעבירות פציעה בנסיבות מחמירות בהתאם לסעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין והחזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186 לחוק חוק העונשין.

ניתנה היום, כ' שבט תשע"ה, 09 פברואר 2015, במעמד הצדדים.